

ХРИСТО ПОЩАКОВ ДЪЛГИЯТ ПЪТ КЪМ АДА

chitanka.info

Валентин Кински беше дребен банков чиновник, а Азауд изпълняваше почти еднаква по маловажност длъжност в европейския сектор на сатанинското ведомство.

Като изключим незадоволително платения труд на двамата, на пръв поглед между тях нямаше нищо общо, но това продължи дотогава, докато Азауд не прегледа сярокопието на господин Кински и след обстоен анализ не го намери за подходящ клиент.

Случаят най-сетне предлагаше изтъкване на собствените му способности пред непробиванемия авторитет на неговия началник-сектор — мрачно и възрастно изчадие с големи рога и свинско лице. Типичен представител на старата школа, шефът му бе дяволски педантичен и вискателен, и като че ли нарочно заемаше тази длъжност, за да пречи на младите. През последните триста години между рогата му не се бе промъкнала и капка досетливост, че Азауд се нуждае от повишение, нещо пряко свързано със собствения му жизнен стандарт, достигнал границата на екзистенц-минимума, да не говорим за задоволяване на болезненото му честолюбие, което дори един нисък по ранг служител може да притежава.

Но ограниченият, елементарно хитър началник, все пак бе усвоил доста прийоми, успешно гарантиращи оставането на този пост през следващите две хиляди години. Той беше изпечен интригант, умееше да се подмазва на висшестоящите дяволи и същевременно тъпчеше с яките си копита собствените си подчинени, а това му създаваше здрава опора в магмените условия на сатанинското ведомство.

Азауд бе природно надарен дявол, способен на нестандартен начин на мислене. Беше отчаян привърженик на модерните научни концепции за погубване на души, което предизвикваше недоверие в околните и пораждаше чувство за остро съперничество. Известно е, че умните винаги стават неприятни. Все пак бъдещето стоеше пред него и дори нищожества като Валентин Кински можеха да допринесат за издигане в служебното положение, а всяка възможност трябваше да бъде използвана.

По-нататък интригите на шефа на Азауд нямат отношение към настоящото повествование. Единственото му предназначение е да покаже бъдещите елементарни фази на падение на господин Кински, а

най-вече да предупреди онези, които все още вярват в съществуването на извънземни, както той вярваше.

Човешката наука винаги е дължала постиженията си на фундаменталните открития, изградили здравата ѝ основа, а модерните схващания и възгледи са били приемани значително по-късно. Същото се отнася и за сатанинското ведомство, принудено да се съобразява със земните дела. Трябваше да изминат стотици години, преди договорът, подписан с кръв, да бъде заменен с устно съгласие за вземане на душата. Юридически погледнато, то не беше особено валидно, но все пак изразяваше волята на субекта, макар и не в писмена форма. Обаче в постигането му липсваха нови виждания и реформаторството бе спряло дотук. Основата на догмата оставаше, а тя се свеждаше до следните елементарни действия: убеждение на човешкия индивид чрез пряко доказателство, подхлъзването му по греховния път, накрая получаване на съгласие с последващо прибиране на душата по предназначение.

Икономическата основа на сатанинското ведомство се крепеше върху излъчените еманации по време на транспортирането ѝ, те се явяваха валутно-енергетична единица в рамките на сатанинската империя или по-просто казано, по-дългият транспорт на всяка душа до ада подобряваше енергийното му хранване. Дори температурният градус на отвъдната среда зависеше от количеството и дълготрайността на транспортните услуги, да не говорим за премиите, получавани от всеки усърден служител. Следователно дори най-дребната душа бе от значение за сатанинския бюджет.

Азауд не беше забравил, че парите са дяволско изобретение, въдворено в реалния свят, но още по-добре си спомняше, че са валидни и в ада. Сега целта пряко оправдаваше средствата, а личните му интереси съвпадаха с обществените. В случая прилагането на модерни възгледи щеше да се яви като приятно допълнение. И той се преобрази в малко зелено човече, което се материализира на балкона на господин Кински.

Дяволите винаги използват пряка телепатична връзка и никога не се нуждаят от владение на чужди езици. Достатъчно бе Азауд да помисли: „Ела на балкона!“ и господин Кински излезе на него с мисълта, че е чул повикването.

— Господи, що за мерзост! — беше първата му гласна реакция.

— Никаква мерзост, аз ще ти бъда приятел — внуши Азауд, а Валентин си помисли дали няма халюцинации.

— Нямах — успокой го сатанинският пратеник и продължи с лъжите: — Идвам от съзвездие „Лири“, за да помогна на някой представител на местната цивилизация. Собственият ми външен вид го доказва.

— Никога не съм срещал нещо подобно — промърмори поуплашеният Валентин и побърза да се оципе, но зеленото човече не изчезна. Не му оставаше друго, освен да изпие остатъка бира от шишето, с което бе излязъл на балкона. Съзнанието му сякаш се проясни.

— Харесват ли ти парите? — попита конкретно Азауд. — Доколкото успях да се информирам, почти всеки представител на вашия вид ги обича. Затова съм тук, за да ти помогна да ги гребеш с шепи, сигурно ще останеш доволен от нашето сътрудничество. Съгласен ли си?

— Щом толкова настояваш... — промънка господин Кински. — Как смяташ да осъществиш... сътрудничеството?

— Съвсем лесно, ние имаме особени способности. Като те гледам, утре възнамеряваш да ходиш на хиподрума. Така ли е? Познах, разбира се. Заложи всичко на коня Аякс.

— На най-скапания!? — учуди се Валентин.

— Не разсъждавай, а слушай какво ти говоря. Довиждане засега, утре сам ще се увериш.

Зеленото човече изчезна като бирата в гърлото на господин Кински. Той се прибра в стаята си с чувство за нещо сънувано, въпреки доста реалните му елементи.

На следващия ден това не му попречи да се прибере с двайсет хилядарки в джоба, което му придаде особена вяра в подобни сънища.

В понеделник, докато бързаше към работното си място, споменът за зеленото човече придобиваше все по-приятни окраски и Валентин искрено желаше нова среща с него. Изглежда желанието му бе доста силно, защото само след час, то се появи върху екрана на банковия компютър.

„Осъществявам връзка от космоса — засвети ярък надпис. — Бързо вземи лист и записвай, човешката памет е слаба, а времето за сеанс — кратко.“

Сами се досещате, че това отново бе внушение, но Валентин бързо изпълни нареждането. Последваха пароли, номера на банкови сметки, указания за прехвърляне и така нататък, докато като краен резултат собствената му сметка набъбна с цифрата двеста и петдесет хиляди. С доволен вид, човечето изчезна от екрана, а господин Кински се озърна страхливо и огледа колегите си.

Нищо не се случи. Нито през следващите дни, нито през следващите седмици. Той вече беше богат и можеше да се възползва от определени удоволствия. Предстоеше му ползване на годишен отпуск, можеше да си позволи по-изискан хотел и по-изискана обстановка, например някъде на Хавайските острови. Дори достатъчната им отдалеченост изглеждаше нещо разумно за случая, да не говорим за леконравните им обитателки, чиито сексуални прийоми са обект на друга история.

Яхти, лагуни, коралови рифове и силуети на палми на фона на кървави залези. С всеки изминат час работата в банката все повече губеше смисъл. Но един ден? Какво представляваше един ден в океана на времето? Може би миг от отчета на сатанинското ведомство.

Един ден господин Кински се озова на един от Канарските острови и предприе самотна екскурзия до кратера на действащ вулкан. Беше преситен от водения охотен живот, но стигнал до границата на собствен банкрут. Застанал на ръба на кратера, той наблюдаваше величествената гледка. Клокочещата под него лава и серните изпарения му навяваха нерадостни мисли. Основният дефект на парите се дължеше на свойството им да се харчат. А те бяха свършили и беше готов на всичко, за да се срещне отново със зеленото човече.

— Съвсем на всичко ли си готов? — разнесе се зад гърба му познатият внушен писклив глас и той радостно се обърна.

Седнало върху остър камък, зеленото човече го наблюдаваше и някак си злорадо се подхилваше.

— Готов ли си за няколко милиона да скочиш там долу? Признай, че много са ти необходими — продължи то.

— Не искаш ли прекалено много от мене? — промълви Валентин и усети, че краката му се разтреперват.

— Е, ние, извънземните, не сме чак толкова лоши. Мога да обещавам, че ще те придружа в полета, но искам да проверя смелостта ти, като типична единица за твоята раса. Научен експеримент, нали

разбираш? Но трябва да решиш бързо, защото не разполагам с много време, а после едва ли ще имаш втора възможност.

— Съгласен съм — прегракнало каза господин Кински. — Все пак разчитам на твоята почтеност.

— Скачай тогава! — нареди зеленото човече, доволно от полученото съгласие.

Облян в пот, Валентин Кински се хвърли в огромната бездна. И всички бездни си имат дъно, но тази нямаше, защото транспортния път до ада беше безкрайно дълъг.

А Азауд най-сетне получи повишение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.